

De Kronieken van het Verdoemde Eiland”

De kinderen van Vishnuh

Lancar Ida-Bagus

© Copyright: Vishnuh-Genootschap

Copyright: R.R. Purperhart/ Lancar Ida-Bagus

© Bibliografie, foto's en Illustraties Vishnuh-Genootschap

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd of openbaar gemaakt middels druk, fotokopie, microfilm, of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de rechthebbenden.

© All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording, or otherwise, without the written permission of the publisher.

Inhoud

Lancar Ida-Bagus	3
Inleiding	11
Het Eiland van Nevel en Geesten	16
Lang voor de Reis overzee	31
Gunung Penu'lisan – de berg van de schrijver.....	40
De Eerste Botsing	41
Trainingsmethodes en Symboliek.....	49
De Schaduw van de Ander	53
De Vloek van de Vulkanen	58
De Spiegel van de Ziel	64
Het Pad van het Licht	68
De Oproep van de Horizon	71
Het Licht van Verbinding.....	74
De Reis naar het Binnenland.....	85
Door het Hart van de Duisternis.....	88
De Proef van de Elementen	91
Het Geheim van de Verloren Tempel.....	94
De Ontdekking van de Hartbron en de Strijd om Overleving	100
De Nasleep en de Kracht van Herstel	104
Het Schaduwgebergte en de Storm van Verandering	107
De Storm van Onvermijdelijkheid	114

De Nieuwe Morgen	118
Het vuur verder dragen – uitbreiding naar de buitenwereld	120
De kolonialisten kwamen.....	126
De uitdaging van het heden	137
De Dynastieën van Macht en Geest: Singosari en Mojopahit	138
Het laatste licht van de Mojopahit.....	140
Van Dynastieën tot Gemeenschap: De Spirituele Nalatenschap van het Vishnuh-Genootschap in Suriname	142
Het Verhaal van de Donkere Jaren en het Licht van het Vishnuh-Genootschap.....	149
De Natuurlijke Straf van het Indische Volk	152
Het Massale Volksverraad.....	155
Lijfstraffen en Vernedering - De Wreedheid van Gehoorzaamheid	158
De Kracht van Herinnering	160
De Slachtoffers- De Vergeten Lichamen.....	163
De Wreedheid van het Koloniaal Systeem	164
De Spiegel van het Verleden	166
De Strafpaal: Een Symbool van Koloniaal Onrecht, Gegronvest in Historische Feiten	169
De Leer van Vishnuh: Van de Archipel naar Suriname	172
De Grote Overtocht	174
De Kris en de Pusaka's	179

Koloniale Naamsveranderingen en Culturele Verstoringen in de Indische Archipel	184
Koloniale Geschiedenis, Verzet en Herinnering in Zuid-Afrika	186
De Kritiek en Visie van het Vishnuh-Genootschap	187
Wie zijn de Indonesiërs eigenlijk?	189
De Agrarische Wet van Waal (1870) en het koloniale arbeids- en grondbeleid	191
Demografische en sociale veranderingen in de koloniale samenleving	194
Ontstaan van de Indo-gemeenschap	197
Ontstaan en Achtergrond van Indonesisch-Maleisische Vechtsporten en de Koloniale Erfenis	202
Het onderdrukkingstrauma van weleer en hedendaagse gevolgen	205
Over de vechtsporten en het Vishnuh-Genootschap	211
De huidige situatie van Indonesiërs en Indo's: Een kritische beschouwing	213
♦ MANIFEST VAN HET VISHNUH-GENOOTSCHAP ♦ ..	222
De Leer van Vishnuh: Over Loyaal Zijn en Overleven	224
De Stem van de Voorouders	230
Flashback – De Overtocht	235
Een Moment van Overdracht (Suriname, eeuwen later)	239
Epiloog:	244

Inleiding

Het Hindu-Buddhistische Vishnuh-Genootschap volgt al duizenden jaren aandachtig het wereldgebeuren. Zijn geschiedenis is zorgvuldig vastgelegd in Lontarboeken – geschriften op de gedroogde bladeren van de Lontarpalm. Omdat het genootschap altijd onafhankelijk is gebleven, zijn deze documenten nooit herschreven of beïnvloed door derden. Hierdoor bezit het Vishnuh-Genootschap een unieke en ongefilterde kennis van het ware verleden.

De oorsprong van het genootschap voert terug naar zo'n 9000 jaar geleden, op het eiland Sri Lanka. Daar legde Vishnuh – een mens van vlees en bloed – de fundamenteën voor wat later het Vishnuh-Genootschap zou worden. In die tijd bestond er nog geen georganiseerde godsdienst zoals we die nu kennen; het animisme overheerste. Mensen eerden planten, dieren, stenen en voorwerpen waarin zij hun voorouders herkenden of waaraan zij hun voortbestaan toeschreven. Het huidige hindoeïsme bestond toen nog niet.

Veel van wat vandaag de dag als Vedische wijsheid wordt beschouwd, is pas eeuwen later samengesteld. Het hindoeïsme groeide uit tot een verzamelwerk van

mythen, vertalingen, filosofieën en ideeën die hun wortels vaak vonden in oudere beschavingen zoals de Egyptische en Sumerische. In dit proces werden oorspronkelijke teksten uit het Prakrit – de voorloper van het Sanskriet – herwerkt, aangevuld of verdraaid, vaak door priesterkasten of heersers die hun macht wilden bestendigen.

Zo ontstond het hindoeïsme als religieus bouwwerk, bedacht door Indiase Schriftgeleerden onder invloed van een elite. Een pantheon van goden, rituelen en dramatische verhalen werd gecreëerd. Zelfs Vishnuh, de grondlegger van het genootschap, werd postuum tot god verheven. Maar hij was geen god en evenmin religieus. Hij was een vrijzinnig denker uit het gebied achter de Indus, en zijn geestesgesteldheid wordt weerspiegeld in het Sanskrietwoord *Buddhi* – dat ‘vrijzinnigheid’ betekent.

Zelfs de naam "Hindu" is een misvorming. Het is afgeleid van "Shindu", de benaming voor de Indusrivier. Toen de Perzen India binnenvielen en de 'S' niet konden uitspreken, werd "Shindu" tot "Hindu" – en zo werd een geografische aanduiding langzaam een religieus label.

Het Vishnuh-Genootschap heeft zich nooit gebaseerd op religie, maar op geestelijke en spirituele principes. Zijn spirituele leiders – Adhipati (koning) en veel later Gurubesar genoemd, Sanskriet voor ‘hoogleraar, erfopvolger en geestelijk vertegenwoordiger’ – zijn geen predikers, maar meesters in meditatie, gevechtskunst en innerlijke ontwikkeling. Hun kennis is geworteld in voorouderlijk empirisme: ware wijsheid ontstaat uit ervaring en observatie, niet uit dogma’s of heilige geschriften.

Het genootschap is dan ook geen sekte. Waar sekten zich doorgaans afsplitsen van een religie rond een ideologische leider, is het Vishnuh-Genootschap een open spirituele gemeenschap die haar inzichten put uit het leven zelf. Zij respecteert andersdenkenden, zelfs zij die zich door goden geïnspireerd voelen of zichzelf goddelijke eigenschappen toeschrijven – zolang die ander ook het recht op anders-zijn eert.

Tegen die achtergrond ontvouwt zich het meeslepende verhaal van het Vishnuh-Genootschap. In een prehistorisch tijdperk bereikt een groep leden na een gevaarlijke overtocht per boot een mysterieus en berucht eiland. Velen verloren onderweg hun leven. Uit eerbied voor de overledenen werd de nieuwe plek

“Bali” genoemd – Sanskriet voor “hel” of “verdoemplaats”. Hun aankomst was geen overwinning, maar een stille rouwstoet. Vrijheid had een hoge prijs.

Wat begon als een zoektocht naar een nieuw thuis, werd een diep spiritueel pad, vol beproevingen en innerlijke transformatie. Op het eiland troffen zij een

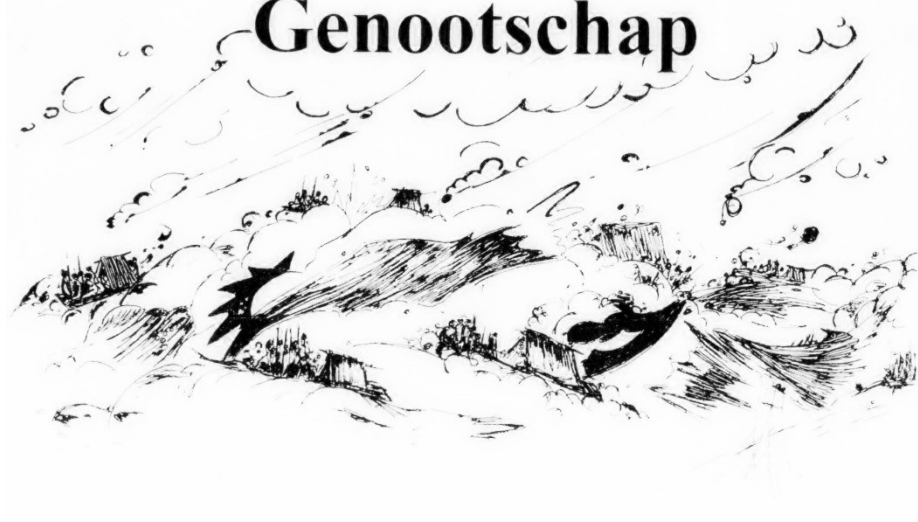
vijandige natuur en agressieve stammen. Om te overleven moesten zij hun geestelijke kennis verenigen met fysieke kracht. Zo ontstond *Pencak Silat* – een vechtkunst die meer is dan zelfverdediging; het is een filosofie waarin lichaam, geest en natuur in balans moeten zijn.

Toen de vulkaan op Bali uitbarstte en het eiland dreigde te verwoesten, stonden de leden van het genootschap er alleen voor. De lokale kampongbewoners zagen hen als vijand. Toch kozen zij ervoor om niet te wijken, noch zich te onderwerpen. Vertrouwend op hun onderlinge verbondenheid, veerkracht en wijsheid besloten zij hun gemeenschap in stand te houden – zonder allianties te sluiten met hen die hen verwierpen.

Die beproeving werd een keerpunt. Een nieuw besef van innerlijke kracht en hergeboorte ontstond. Hun tradities bleven intact, hun pad bepaalden zij zelf. In deze periode verdiepte het genootschap zich verder in meditatie, zelfkennis en de kracht van transformatie. Zij ontdekten dat ware kracht niet ligt in strijd, maar in vrede, vergeving en het omarmen van de eigen schaduw. Groei komt voort uit trouw aan jezelf én verbinding met het grotere geheel.

Dit verhaal is een ode aan hoop, veerkracht en het menselijk vermogen tot groei – zelfs in tijden van verlies en verandering. Het Vishnuh-Genootschap toont dat ware kracht ontspringt uit zelfkennis, respect en verbondenheid met de natuur en de wereld om ons heen.

Vishnuh Genootschap

Het Eiland van Nevel en Geesten

Een verhaal over oorsprong, beproeving en de kracht van de geest

De boten gleden geruisloos hun laatste meters voort, alsof zelfs het hout aarzelde om de nieuwe kust te

raken. Het kraakte zacht — geen klacht, maar een herinnering aan alles wat gedragen was. De wind hield de adem in. Geen vogels. Geen stemmen. Alleen het ritmische klotsen van de zee tegen de boeg, als een trage hartslag van het verleden. Een fluistering van alles wat achter hen lag.

“Hier eindigt de wereld zoals we haar kenden,” sprak de Adhipati. Zijn woorden sneden niet; ze droegen. Ze lagen in de lucht als oude stenen: zwaar van betekenis, stil als vuur.

Ver achter hen lag het land dat hen had verbannen — India. Het was hun oorsprong, maar nooit hun thuis. Wat daar achterbleef, was het geruis van een verleden dat hen had gevormd, maar niet had gebroken. In het stof van onbegrip had men hen opgegeven, uitgesloten, verjaagd. Maar zij waren niet geknakt. Die bodem kende offers, maar ook bedrog. Ze hadden er gevochten. Geleden. Gebouwd. Niet met de hand van vreemden, maar met de kracht en trouw van hun eigen gemeenschap.

Ze hadden geweigerd zich te onderwerpen aan de kasteheren, de tempelwachters, de sluwe priesters. Geweigerd om knielend te buigen voor een godsdienst die hen werd opgedrongen — een verzinsel, geboren

uit de wil van overheersers die hun verzonnen goden als ketenen gebruikten.

Nu stonden zij rechtop in hun boten. Hun blikken waren kalm, onverschrokken. Geen angst. Geen verwachting. Alleen helderheid. Alles wat ze nodig hadden, droegen ze al met zich mee: hun training, hun herinnering, hun eed aan elkaar. Ze zochten geen toevlucht, geen redding. Ze zochten bevestiging – dat wie trouw blijft aan zichzelf, nooit verdwaalt.

Aan land wachtte hen niets dan stilte. Geen welkom. Geen ceremonie. Geen vlag. Alleen de adem van de aarde, de zachte ademhaling van een eiland dat nog niet wist wie het ontving. Maar dat was genoeg. Stilte is geen leegte, voor wie heeft geleerd erin te luisteren.

In de dagen die volgden, bouwden zij opnieuw. Met handen die het verlies kenden. Met ogen die voorbij de illusie keken. Geen nieuwe rituelen. Geen vermenging met andere stammen. Geen vreemde woorden. Alleen de taal die zij altijd hadden gesproken: toewijding. Waakzaamheid. Eenvoud.

's Avonds zat de Adhipati zwijgend bij het vuur. Zijn blik helder, zijn adem kalm.

“We hoeven het vuur niet aan te wakkeren om anderen

te overtuigen,” zei hij. “Alleen om ons pad te verlichten.”

En zo bleven zij trouw aan zichzelf. Geen bondgenootschappen. Geen versmelting. De wereld buiten bleef buiten.

Het Genootschap leefde — als een eigen wereld. Onafhankelijk. Onaangetast. Onverzettelijk.

Toen de maan haar zilveren licht over het water liet glijden en de zee opnieuw begon te fluisteren, voelde het niet langer als een afscheid. Het was een eerbetoon — een buiging. Voor hen die nooit hadden gebogen. Voor hen die ervoor kozen zichzelf te blijven, ook wanneer de wereld hen niet begreep.

Ze waren met velen vertrokken, maar slechts een deel bereikte Bali. De tocht over de oceaan had levens geëist, dromen verbrijzeld, vaders tot vaders van lucht gemaakt. Uit eerbied voor hun doden noemden zij dit land *Bali* — Sanskriet voor “verdoemplaat”. Geen paradijs, maar een ballingsoord.

Wat zij aantroffen was aanvankelijk niet vijandig, maar ongekend. Stil. Verstild. Een eiland dat niet sprak, maar leek te luisteren. Geen vijand, geen vriend — slechts

aanwezigheid. En die stilte, die waakzame rust, was genoeg.

De leden van het Vishnuh-Genootschap – zoekers, geleerden, Ksatriya's, strijders, wijze vrouwen en jonge leerlingen – kwamen niet uit religieuze overtuiging, maar uit noodzaak.

Geen verering, maar herinnering

Niet uit verering, maar uit herinnering waren zij vertrokken. Hun pad was geen zoektocht naar goddelijke verlossing, geen roep om genade van een hogere macht. Het was een strijd voor innerlijke waarheid. Voor vrijheid – niet als ideaal, maar als bestaansvoorwaarde.

Hun geloof rustte niet op een god. Niet op een hemel, noch op een hel. Ze geloofden in de Natuur. In kennis. In ervaringswaarheid – in dat wat je kunt voelen met de huid, begrijpen met het hart, en toetsen met het verstand.

Want de leer van Vishnuh, geboren op het eiland Sri Lanka, bijna 9000 jaar geleden, kende geen afgoden. Geen stenen tempels. Geen almachtige vaders die gebeden eisten of offers verlangden.

Vishnuh was geen god.

Hij was een vrijzinnig denker.

Een kind van regen en zon, van wind en aarde.
 Een man van vlees, adem en inzicht.

Zijn kracht lag niet in macht, maar in het vermogen om
 te zien zonder oordeel.

Om te leven zonder angst.

Om te handelen zonder hebzucht.

Hij leerde niet over straf of beloning. Niet over
 zaligheid of zonde.

Zijn leer was eenvoudig, maar diep:

het leven zelf is een opdracht van betekenis.

**Wees wie je bent. Bescherm wat leeft. Draag kennis
 als kompas en mededogen als wapen.**

Niet knielen, maar opstaan. Niet bidden, maar
 handelen.

**Zij die zich Vishnuïst noemden, schreven geen
 dogma's.**

Zij leefden wat zij leerden — met aandacht, met
 discipline, met de aarde onder hun voeten als stille
 getuige.

Niet in een god boven hen stelden zij hun geloof, maar
 in de Natuur rondom hen. Niet als iets dat vereerd
 moest worden, maar als iets dat begrepen moest
 worden. Beschermd. Doorgrond.

De Vishnuïsten geloofden dat het leven ontsproten was uit water en licht — niet uit een bovennatuurlijke wil, maar uit de dans van elementen, trillingen en tijd.

Zij zagen hoe de mens, bevreesd voor zijn eigen vergankelijkheid, een god schiep naar zijn eigen beeld: verlangend, oordelend, wetgevend. Zo ontstonden elders verhalen, mythen en pantheons — goden in de kleren van menselijke hoop, angst en macht.

Maar het Vishnuh-Genootschap hield vast aan één onwrikbare gedachte:

**dat de waarheid niet geopenbaard wordt door stemmen uit de hemel,
maar groeit uit stilte, ervaring en verbondenheid met het leven zelf.**

Wat je niet zelf waarneemt, is geen waarheid.

Geen openbaring telt als zij niet gevoeld wordt in het lichaam, begrepen wordt in het hart, getoetst wordt in het dagelijks leven.

Alleen ervaring is werkelijk. Alleen wat leeft, is echt.

De wortels van hun leer lagen niet in tempels van steen, maar in de adem van het oerwoud, in het ritme van getijden.

Lang voordat mensen zich massaal begonnen te onderwerpen aan koningen of priesters, leefde op het

eiland Sri Lanka een wijze man: Vishnuh. Hij was geen profeet, geen godenzoon, noch een verheven boodschapper van bovennatuurlijke krachten. Hij was een waarnemer – een denker – een man die zich verzette tegen onderdrukking, tegen onwaarheid en tegen alles wat zich verstopte achter schijn en uiterlijk vertoon.

In een tijd waarin macht en status werden afgemeten aan woorden, symbolen en rituelen, trok Vishnuh zich terug. Hij zocht geen lof, geen volgers, geen tempels. Hij koos het pad van stilte en eenvoud. Niet door wetten en regels op te schrijven, maar door ze te leven – door zich te verbinden met de cycli van de natuur, de bewegingen van de wind, het ritme van de regen en het onzichtbare spel van licht en schaduw.

Hij sprak met geen andere stem dan de zijne. Zijn woorden waren zuiver, onomwonden en doordrongen van de ervaring van het moment. Aan zijn leerlingen gaf hij één eenvoudige, doch diepzinnige raad mee: “Luister niet naar wat luider klinkt dan je eigen stilte. Alleen daarin hoor je wat echt is.”

Zijn leer was geen verzameling dogma's, maar een uitnodiging tot bewustzijn. Een oproep om de eigen innerlijke bron te ontdekken, om te waarnemen zonder

vooroordeel, en om te handelen met zuiverheid.

Vishnu 's wijsheid was een uitnodiging om te leven in overeenstemming met de natuur — **niet als slaaf, maar als deelnemer**. Deze woorden vormden het fundament van een gemeenschap die, eeuwen later, stand zou houden temidden van stormen, oorlogen en het verraad van macht. Een gemeenschap die niet zocht naar redding in de hemel, maar naar kracht op aarde.

Zijn leer was eenvoudig, maar radicaal in een wereld die hunkerde naar houvast buiten zichzelf:

- Zoek geen heil buiten je eigen ervaring.
- Draag verantwoordelijkheid voor alles wat je aanraakt, denkt en achterlaat.
- Behandel alles wat leeft als verwant — mens, dier, plant en steen.
- Gebruik kracht niet om te overheersen, maar om te beschermen.

Deze woorden waren geen dogma's, geen geboden die van bovenaf werden opgelegd. Ze vormden de leidraad van een levenswijze, een bewustzijn dat diep verankerd was in de praktijk van het dagelijks leven. De Vishnuïstische gemeenschap nam deze leer niet als geloof aan, maar als een manier van zijn — een

broederschap geworteld in discipline, zelfkennis en dienstbaarheid aan het leven zelf.

Het Vishnuh-Genootschap bouwde geen tempels, schreef geen heilige boeken. Want alles wat zij als waardevol en werkelijk ervoeren, was levend. Het ademde. Het was in voortdurende beweging en verandering. Hun heiligdom was de natuur zelf – de aarde onder hun voeten, de lucht om hen heen, het water dat stroomde en het vuur dat verwarmde.

In deze voortdurende verbondenheid vonden zij hun kracht, hun wijsheid en hun vrede. Niet in vaste vormen of rituelen, maar in het tastbare, het ervaringsgerichte, het levende. Zo ontstond een gemeenschap die niet rustte op mythes of dogma's, maar op de diepe wijsheid van het leven zelf – ongrijpbaar, dynamisch en onuitputtelijk.

In hun samenleving was geen plaats voor hiërarchie op basis van afkomst, bezit of titels.

Wijsheid werd niet opgeëist, maar herkend. Niet door afkomst, rang of leeftijd, maar door het vermogen om te doorzien en te begrijpen. Een kind dat iets diep had doorgrond, droeg evenveel gezag als een grijze meester met jaren ervaring.